

Lilli Lanttula löytää supervoimansa

Olipa kerran Lilli Lanttula. Lilli oli hyvin tyypillisen lantun näköinen: pyöreä, päistään hieman suippo ja värykseltään jotakin vaaleanruskean, vihreän ja beige väliltä. Lilillä oli paljon kasviskamuja, hedelmäystäviä, maitotovereita ja muita ruokakavereita.

Lilli oli huomannut, että niistä jokainen oli erimuotoinen ja -näköinen. Lisäksi Lilli oli pannut merkille, että niistä jokaisella oli ihmeellisiä taitoja, supervoimia suorastaan!

Kiiltävä, punainen ja pyöreä omena osasi roikkua puussa niin taitavasti, ettei yksikään myrsky pudottanut sitä ennen kuin se oli itse valmis poimittavaksi. Lilli totesi, ettei itse ollut kiiltävä, eikä punainen, eikä osannut roikkua puussa.

Pitkä, hoikka ja käyrä keltainen banaani osasi keinua selällään kuin käyrä keinulauta niin, että hänen kyydissään viilettävät pikkuruiset marjat eivät meinanneet pysyä vauhdissa mukana. Lilli totesi, ettei itse ollut pitkä, hoikka tai käyrä, eikä osannut keinua ja hauskuuttaa muita.

Maito ja jogurtti olivat kaveriporukan viileimmät tyypit. He osasivat muuttaa muotoaan astian mukaan ja niiden jutut olivat kaikkien mielestä cool ja smooth. Lilli totesi, ettei mahtunut juomalasiin eikä pysynyt lusikassa, vaikka kuinka yritti. Eivätkä hänen juttunsa olleet hänestä viileitä ja siestejä.

Herneenpalko oli puolestaan kaikista hauskanmuotoinen ja erikoisen näköinen. Hän osasi poksauttaa napakan takkinsa auki ja heitellä herneitään ilmaan kuin jonglööri ikään! Lilli totesi, ettei ollut erikoisen näköinen – pikemminkin mitäänsanomaton ja tavallinen – eikä hän osannut jonglöörata.

Parsakaali oli upea ilmestys! Hänen pallomainen, kirkkaanvihreä hameensa muodostui sadoista ja taas sadoista pienenpienistä kukinnoista, jotka kasvoivat kuin puun haaroissa. Kun satoi, parsakaali käänsi hameensa sateenvarjokseen, ja se oli niin tiivis, ettei siitä tihkunut yhtään vettä läpi! Lilli totesi, ettei hänellä ollut upeaa hametta ja sateessa hän kastui niin kuin kaikki muutkin lantut.

Lilli katsoi jokaista kaveriaan vuorollaan. He olivat upean värisiä, muotoisia ja näköisiä, ja kaikki osasivat tehdä kehollaan jotakin hämmästyttävän hienoa! Lilli mietti päänsä puhki, mutta ei nähnyt itsessään mitään hyvää ja erikoista: ei maanläheisessä värissään, ei epämääräisen pyöreässä muodossaan, ei taidoissaan.

Kiukuspäissään Lilli teki, kuten aina, kun häntä harmitti. Hän marssi ulos kasvimaalle, pyörähti vimmattuun piruettiin ja kaivautui pyörähtäen mullan sisään. Vain pikkuinen naatti jäi näkyviin. Mutta pian Lilli kuuli vaimeaa puhetta yläpuoleltaan.

”Vau – näittekö! Lilli tee tuo uudestaan!”, hänen kaverinsa hihkuivat kasvimaan reunalla.

”Lilli osaa tehdä multatornaden ja kaivautua maan alle!”, banaani hihkui ihastuksissaan.

Lilli kurkisti mullan alta. Kyllä, hänestä ne puhuivat! Hän kipusi ujusti maan pinnalle, pyörähti uudelleen piruettiin ja porautui takaisin maahan. Yleisö nauroi ja hurrasi:

”Uudelleen!”, he huusivat.

Ja Lilli teki työtä käskettyä. Hän tanssahteli kikattaen kasvimaan läpi, teki mennessään hurjia piruetteja ja sai aikaan korkeita multaryöpsähdyksiä ja syviä onkaloita.

Vihdoin Lilli oli löytänyt supervoimansa: Hän oli taitava tanssija, ilmiömäinen piruetintekijä ja erinomainen maan myllertäjä. Niinpä Lilli ymmärsi, että hänenkin kehonsa oli ihmeellinen, voimakas ja ainutlaatuinen – niin kuin kaikkien muidenkin!

→ **Opetus:** kehopositiivisuus, erilaisuus, ainutlaatuisuus, erilaiset kasvikset ja maitotuotteet

→ **Ohjeistus kasvattajalle:** Sadun jälkeen lasten kanssa voi keskustella, mitä supervoimia heillä on.